

CAMINS OBERTS

A tres quarts de quinze

Estimats diocesans,

La missió sempre va a destemps —m'explico—, no tot arriba quan un vol, no tot succeeix de manera mil·limètrica. Els ritmes interns de la missió són inesperats. Allò que preveiem que havia de passar en un determinat moment succeeix «a tres quarts de quinze». Aquesta és la dita que m'agradaria que ens ajudés a fer una lectura positiva de la missió. Alguns creuen que, com que és lògicament una hora inexistent, tal cosa o tal altra no succeirà mai. No ho penso així. Justament es tracta del contrari. Si ens introduïm de ple en la missió, ens adonem que succeeixen coses inesperades i que sempre se'ns obren camins nous per a l'evangelització. És l'Esperit Sant qui ho fa. És Ell qui ens ofereix noves possibilitats perquè el nostre encontre amb Jesús sigui una realitat quotidiana. Sigui l'hora que sigui. Òbviament.

Aquesta és la interpretació que ens cal generar avui. No pas com a mesura que contrarresti el mal-estar ambiental que sovint pot envoltar-nos, sinó per la convicció que ens ofereix Jesús: «jo soc el camí, la veritat i la vida».

Efectivament, parlant del temps arrítmic de la missió, hem de recordar sempre que Jesús és Senyor de la història, amo del temps. Ell és qui va venir, qui ve i qui vindrà; Ell és passat, present i futur; Ell és el «ja sí, però l'encara no».

Tot gira entorn de Jesús, perquè en Ell la missió recupera tot el seu sentit. En Ell trobem el testimo-

ni del que vol dir acompanyar sempre, el mestre que ens guia pels viarans de la vida interior, el qui ens engresca a no defallir mai i a proposar-nos una vida a desdir, l'amic que sempre té una paraula i un gest perquè puguem créixer, l'amic que consolida els nostres vincles en el marc de la comunió, el profeta que ha lliurat la seva vida per tal que superem els conflictes amb el diàleg i ens enfoquem a construir un món en pau. Jesucrist, el Fill de Déu, és el centre de la nostra vida, personal i comunitària, i ho és en forma d'invitació, per tal que siguem, lliurement, dels qui ens identifiquem més en Ell. D'això va la Quaresma, d'identificació.

Tradicionalment hem parlat de conversió. Doncs, això. A tots ens toca fer aquest gir copernicà en les nostres vides. Adoptar d'una vegada per totes els criteris de Jesús. Integrar d'una manera corrent les opcions en favor del Regne.

El programa és ben agosarat, el camí ben conegut: «almoïna, dejuni i oració». Tot per situar-nos de nou en el bon camí que ens porti vers Déu, el Pare bo que ens espera a tots amb els braços ben oberts. Cal incidir de nou, encara que ja ho haguem sentit mil vegades: Déu és Amor i no fa res més que estimar. La Quaresma ens convida a considerar la bona oportunitat de viure segons l'Amor.

Serà, doncs, la Quaresma un bon moment per a no viure de manera superficial, sinó un bon temps per respirar a fons i descobrir què és important i què no ho és. Jesús camina al nostre costat. El seu Esperit ens va al davant. Déu Pare espera pacientment, observa misericordiosament i confia plenament. I ho fa tenint els ulls fixos en nosaltres, no pas per teledirigir la nostra vida, sinó respectant-la i estimant-la, per tal que nosaltres puguem fer el camí cap a Ell.

Estic més que convençut que durant aquesta Quaresma hi ha moltes coses que es remouen i es remouen en el nostre interior. Tot arriba al temps oportú, ni abans ni després. Confio. Sigui quan sigui, fins i tot «a tres quarts de quinze».

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Els bisbes celebren la seva reunió plenària

La Conferència Episcopal Tarraconense (CET) va celebrar, els dies 5 i 6 de febrer, la seva reunió plenària número 261 a la Casa d'Espiritualitat Maria Immaculada de Tiana. Els bisbes van analitzar la situació actual de la societat i de les diòcesis catalanes, destacant elements d'esperança a partir d'una dinàmica sinodal de diàleg i reflexió.

Durant la trobada es va informar de l'estat del Seminari Major Interdiocesà i de la futu-

ra visita a Roma dels seminaristes, que inclourà una audiència amb el papa Lleó XIV. També es va presentar l'itinerari d'implementació del Sínode sobre la sinodalitat i els reptes comunicatius que té l'Església a Catalunya.

La reunió va comptar amb la visita del conseller de Política Lingüística, amb qui es va dialogar sobre la promoció del català com a eina d'integració.

CAMINOS ABIERTOS

Cuando Dios quiera

Estimados diocesanos,

La misión siempre va a destiempo —me explico—, no todo llega cuando uno quiere, no todo sucede de manera milimétrica. Los ritmos internos de la misión son inesperados. Aquello que preveíamos que debía pasar en un momento determinado sucede «cuando Dios quiera». Este es el dicho que me gustaría que nos ayudara a hacer una lectura positiva de la misión. Algunos creen que, como es lógicamente una hora imprecisa, tal cosa o tal otra no sucederá nunca. No lo pienso así. Justamente se trata de lo contrario. Si nos introducimos de lleno en la misión, nos damos cuenta de que suceden cosas inesperadas y de que siempre se nos abren caminos nuevos para la evangelización. Es el Espíritu Santo quien lo hace. Es Él quien nos ofrece nuevas posibilidades para que nuestro encuentro con Jesús sea una realidad cotidiana. Sea la hora que sea. Obviamente.

Esta es la interpretación que debemos generar hoy. No como una medida que contrarreste el malestar ambiental que a menudo puede rodearnos, sino por la convicción que nos ofrece Jesús: «yo soy el camino, la verdad y la vida».

Efectivamente, hablando del tiempo arrítmico de la misión, debemos recordar siempre que Jesús es Señor de la historia, dueño del tiempo. Él es quien vino, quien viene y quien vendrá; Él es pasado, presente y futuro; Él es el «ya sí, pero el todavía no». Todo gira en torno a Jesús, porque en Él la misión recupera todo su sentido. En Él encontramos el testimonio de lo que significa acompañar siempre, el maestro que nos guía por los senderos de la vida interior, quien nos anima a no desfallecer nunca y a proponernos una vida sin medida, el amigo que siempre tiene una palabra y un gesto para que podamos crecer, el amigo que consolida nuestros vínculos en el marco de la comunión, el profeta que ha entregado su vida para que superemos los conflictos con el diálogo y nos enfoquemos en construir un mundo en paz. Jesucristo, el Hijo de Dios, es el centro de nuestra vida, personal y comunitaria, y lo es en forma de invitación, para que seamos, libremente, de los que nos identifiquemos más en Él. De eso trata la Cuaresma, de identificación.

Tradicionalmente hemos hablado de conversión. Pues eso. A todos nos corresponde hacer este giro copernicano en nuestras vidas. Adoptar de una vez por todas los criterios de Jesús. Integrar de manera habitual las opciones en favor del Reino.

El programa es bien audaz, el camino bien conocido: «limosna, ayuno y oración». Todo para situarnos de nuevo en el buen camino que nos lleve hacia Dios, el Padre bueno que nos espera a todos con los brazos bien abiertos. Hay que insistir de nuevo, aunque ya lo hayamos oído mil veces: Dios es Amor y no hace nada más que amar. La Cuaresma nos invita a considerar la buena oportunidad de vivir según el Amor.

Será, pues, la Cuaresma un buen momento para no vivir de manera superficial, sino un buen tiempo para respirar hondo y descubrir qué es importante y qué no lo es. Jesús camina a nuestro lado. Su Espíritu va delante de nosotros. Dios Padre espera pacientemente, observa misericordiosamente y confía plenamente. Y lo hace teniendo los ojos fijos en nosotros, no para teledirigir nuestra vida, sino respetándola y amándola, para que nosotros podamos hacer el camino hacia Él.

Estoy más que convencido de que durante esta Cuaresma hay muchas cosas que se remueven y se removerán en nuestro interior. Todo llega a su tiempo oportuno, ni antes ni después. Confío. Sea cuando sea, incluso «cuando Dios quiera».

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Acord entre l'Església i la Generalitat per l'habitatge social

El president de la Conferència Episcopal Tarraconense, Joan Planellas, en representació de tots els bisbes de totes les diòcesis amb seu a Catalunya, i el president de la Generalitat de Catalunya, Salvador Illa, van signar un conveni el passat 16 de febrer per mitjà del qual les diòcesis catalanes col·laboraran amb la Generalitat i amb altres institucions públiques i privades del país per tal d'incrementar el parc d'habitatge social a Catalunya. Per fer-ho possible, l'acord signat al Palau de la Ge-

neralitat estableix un marc general de col·laboració per promoure i impulsar la promoció d'habitatge social.

La diòcesi de Lleida ja té identificat un primer espai que podria ser objecte d'estudi per entrar en aquest pla. Es tracta d'una casa de colònies situada a Vilaller, de la qual la Generalitat haurà de determinar les seves possibilitats d'ús.

En paral·lel al desplegament de l'acord marc signat amb la Generalitat, el Bisbat de Lleida ja desenvolupa des de fa anys diverses iniciatives d'habitatge adreçades a persones i famílies en situació de vulnerabilitat, a través d'entitats, congregacions religioses i parròquies. Destaca la feina que fan entitats com Càritas, Arrels-Sant Ignasi, Sant Joan de Déu Terres de Lleida, o parròquies com la de Santa Maria Magdalena o la de Sant Antoni Maria Claret, que tenen pisos a Càritas. Aquest conjunt d'iniciatives mostren que l'acord marc recentment signat no parteix de zero, sinó que ve a reforçar i coordinar una tasca ja existent per donar resposta a l'emergència habitacional.

La prevenció del sensellarisme, eix de les jornades sobre habitatge

L'Aula Magna de l'Institut d'Estudis Ilerdencs va acollir, el passat 17 de febrer, la jornada «L'habitatge, l'espai residencial digne i l'acompanyament a les famílies», un espai de reflexió i treball compartit entre professionals del món social, institucional i del tercer sector, amb l'objectiu d'analitzar la situació actual de l'habitatge a Lleida i avançar en propostes d'actuació coordinada.

La sessió va començar amb una ponència de diagnòstic, a càrrec de l'arquitecte i urbanista Josep Maria Llop, que va situar el problema de l'accés a l'habitatge com un dels principals factors de vulnerabilitat social, especialment en contextos urbans. Van seguir un parell de taules rodones, la primera de les quals estava centrada en l'espai residencial digne i la resposta al sensellarisme. Els ponents van coincidir en la necessitat de prioritzar polítiques de prevenció, consolidar els models d'atenció centrats

en la persona i reforçar el treball en xarxa entre administracions i entitats socials. La segona taula, dedicada a l'accés a l'habitatge, va abordar obstacles com la manca d'oferta assequible, les dificultats d'accés al mercat ordinari i situacions d'inseguretat residencial.

Jornada de treball de la Delegació de Vocacions

La Delegació de Vocacions del Bisbat de Lleida va mantenir una reunió, el passat 15 de febrer a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat, per planificar la seva activitat en els propers mesos. Hi van participar quatre preveres, una jesuïta, una representant del Mater Salvatoris i un de Càritas, que van compartir diàleg amb el vicari general de la diòcesi de Solsona, Marc Majà. Entre altres activitats del calendari, es va parlar de la Cadena de Vocacions del mes de novembre, del Dia del Seminari, així com de diverses iniciatives dirigides a infants i joves.

El Dimecres de Cendra obre la Quaresma

La imposició de la cendra marca l'inici de la Quaresma. La Catedral de Lleida va viure el dia 18 de febrer, Dimecres de Cendra, l'Eucaristia que

obre aquest període de pregària, dejuni i almoïna, previ a la Setmana Santa i a la Pasqua, que aquest any se celebrarà el 5 d'abril. En la seva homilia, el bisbe Daniel va convidar els fidels a «canviar aquells aspectes de la nostra vida que no funcionen i que no són propis de Déu».

Així mateix, va assegurar que «viure la Gràcia no és una competició, sinó una disposició interior: predisposar-nos a posar Déu en el centre de la nostra vida». Desenes de persones van assistir a la celebració, que va comptar amb la participació de la Pia Unió de Portants del Crist de Sant Llorenç.

Per la seva banda, la parròquia de Sant Ignasi va celebrar un Dimecres de Cendra amb una proposta especialment adreçada als joves, oferint un espai de pregària i reflexió, adaptat al seu llenguatge i realitat.

Visita a l'hospital Arnau de Vilanova

El bisbe Daniel Palau va conèixer de primera mà, el divendres 13 de febrer, la tasca que fa la Pastoral de la Salut a l'hospital Arnau de Vilanova visitant alguns dels malalts ingressats a planta, a la UCI o a urgències. Acompanyat del delegat de la Salut, Jacint Cabau, i de membres de la pastoral, el bisbe Daniel va poder veure quina és la tasca que fan. A banda de fer acompanyament als malalts, també s'administren sagra-

ments com santes uncions, confessions o comunions. A més, com cada dia, se celebra la santa missa a la capella de l'hospital, que en aquesta ocasió va presidir el senyor Bisbe.

D'altra banda, enguany com a novetat, es va fer per primer cop la benedicció de les cristines i al-

tres aliments al nou edifici de l'hospital amb motiu de la festivitat de Sant Blai. La capella també va acollir l'Eucaristia, oficiada per Mn. Santi Mataix.

Lleida TV entrevista el bisbe Daniel

El programa +Lleida, que dirigeix i presenta Moisés Camuñas a Lleida TV, va tenir com a protagonista el bisbe Daniel en l'espai de l'entrevista del 18 de març, Dimecres de Cendra.

Amb motiu de l'inici de la Quaresma, el programa es va interessar pels set primers mesos de ministeri episcopal del Bisbe, i va repassar diversos temes d'actualitat, especialment els que feien referència al recent acord amb la Generalitat per posar béns de l'Església al servei de l'habitatge social.

Mons. Daniel Palau també va interactuar amb els tertulians de l'espai, que li van formular preguntes relacionades amb l'acolliment dels migrants o la

crisi de vocacions sacerdotals, entre altres qüestions.

REFLEXIONS

Sopars que fomenten vocacions

En una Església que vol ser cada vegada més una família, petits gestos poden convertir-se en camins de gràcia. Un d'ells està creixent en diverses diòcesis: els seminaristes que, mes a mes, són acollits per famílies cristianes per compartir un dinar o un sopar. Una cosa tan senzilla —asseure's junts al voltant d'una taula— està mostrant una sorprenent fecunditat espiritual.

L'experiència és profundament humana. En un ambient distès i familiar, el futur sacerdot se sent acompanyat, escoltat i estimat. I, al mateix temps, la família descobreix el rostre proper d'una vocació que a vegades imaginem llunyana. Pares i fills poden preguntar sense por, compartir inquietuds, expressar dubtes o alegries, i veure que un seminarista és un jove com tants altres, però que ha posat la seva vida en mans del Senyor.

Diverses diòcesis han començat a impulsar aquesta iniciativa. A Pamplona i Tudela, per exemple, el projecte Sopars FAV (Família, Acollida, Vocació) proposa que cada seminarista visiti una família diferent cada mes, per compartir el seu testimoni i dedicar junts un breu moment de pregària. El seu objectiu és bell: acostar la vocació sacerdotal i religiosa al cor de les llars, enfortint els llaços de comunió que sostenen la crida de Déu.

Les famílies que hi participen expliquen que aquestes trobades els ajuden a redescobrir la bellesa de la fe viscuda dia a dia. Molts pares valoren especialment com els més petits perceben que l'Església és una realitat viva i propera, mentre que els adolescents agraeixen un testimoni que parla el seu mateix llenguatge. Per a algunes llars, és també una oportunitat de renovar la vida espiritual, de tornar a resar junts amb senzillesa.

Potser a Catalunya podríem mirar amb atenció aquests brots d'esperança. Perquè una Església que obre les seves cases és una Església que obre el seu cor. I potser la pastoral vocacional —tan decisiva en el nostre temps— trobarà aquí un camí humil però molt real: el de la taula compartida, l'escolta sincera i la pregària senzilla.

Al final, la vocació creix així: enmig de la vida, allà on Crist s'asseu a taula amb nosaltres.

Mn. Josep Ramon Pérez

Canonge de la Catedral de Barcelona

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2R 5,1-15a / SI 41 / Lc 4,24-30]. Santa Francesca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. de les oblates benedictines. Sant Feliu de Llobregat: Sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV). Sant Dagobert, laic.

10. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / SI 24 / Mt 18,21-35]. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Cándid o Candi, mr.; san-

ta Maria Eugènia de Jesús Milleret de Brou, vg. fund. de les religioses de l'Assumpció.

11. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / SI 147 / Mt 5,17-19]. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea (Oria), abadessa de Villavelayo (Castella); santa Rosina, vg.

12. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / SI 94 / Lc 11,14-23]. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295);

sant Bernat, bisbe; sant Teòfan, monjo; sant Lluís Orione, prev. salesià.

13. ■ Divendres [Os 14,2-10 / SI 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / SI 50 / Lc 18,9-14]. Sant Arnal, abat benedictí i mr. (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica.

15. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [1S 16,1b. 6-7.10-13a / SI 22 / Ef 5,8-14 / Jo 9,1-41 (o bé, més breu: 9,1.6-9.13-17.34-38)]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. de l'Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. de les Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

Diumenge III de Quaresma (A)

COMENTARI

«El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat»

Crist i la samaritana (1310-1311), de Duccio di Buoninsegna. Museu Nacional Thyssen-Bornemisza. Madrid

Legim a l'evangeli una escena deliciosa: la conversa de Jesús amb una dona samaritana. Jesús se salta tots els prejudicis: parlar amb una dona a soles i parlar amb una samaritana, quan *els jueus no es feien amb els samaritans*. Però Jesús veu en aquella dona una persona que té una gran set d'amor. Busca l'aigua de la felicitat, la que li ofereix Jesús, tot i que ella no acaba d'entrar en la comprensió de les paraules del Mestre. Però Jesús li diu clarament: *L'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna*. Ella s'entesta en parlar de l'aigua del pou. Llavors Jesús li diu: *Ves a cridar el teu marit i torna*. La dona li contesta: *No en tinc, de marit*. Jesús corrobora: *Tens raó: n'has tingut cinc i l'home que ara tens no és el teu marit*. És ara quan la dona entra en un altre àmbit, no en la seva vida personal, no en els seus problemes sinó en els problemes del culte a Déu: *Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem*. Jesús li respon: *Els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat*. No importa el lloc on donar culte; importa que siguem adoradors de veritat, amb sinceritat, des de l'interior del nostre cor, moguts per l'Esperit. Ara arriba el moment de la revelació de Jesús. La samaritana diu: *Quan vingui el Messies ens ho explicarà tot*. Jesús li respon: *El Messies soc jo, que parlo amb tu*. I aquesta dona, que ja ha descobert el Messies, es converteix en una apòstol. *Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell per la paraula de la dona que assegurava: M'ha dit tot el que he fet*. Però després ells mateixos confirmen: *Nosaltres mateixos l'hem sentit i sabem que aquest és debò el Salvador del món*. Entretant Jesús diu als seus deixebles: *El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat*. Aquesta hauria de ser també el nostre aliment. Descobrir personalment que Jesús és la felicitat, l'aigua que apaga la nostra set i comunicar-ho als nostres germans.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran.» El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel. I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor, és amb nosaltres o no hi és?»

► Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssim la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-2.5-8)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor. Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 4,5-42) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dona'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que soc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no teniu res per treure aigua. D'on la traiu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el seu bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?» Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.» Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou.» «Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.» Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adorareu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres no sabeu qui adorea; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messies soc jo, que parlo amb tu.» Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món.»

► Lectura del libro del Éxodo (Éx 17,3-7)

En aquellos días, el pueblo, sediento, murmuró contra Moisés, diciendo: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para matarnos de sed a nosotros, a nuestros hijos y a nuestros ganados?». Clamó Moisés al Señor y dijo: «¿Qué puedo hacer con este pueblo? Por poco me apedrean». Respondió el Señor a Moisés: «Pasa al frente del pueblo y toma contigo algunos de los ancianos de Israel; empuña el bastón con el que golpeaste el Nilo y marcha. Yo estaré allí ante ti, junto a la roca de Horeb. Golpea la roca, y saldrá agua para que beba el pueblo». Moisés lo hizo así a la vista de los ancianos de Israel. Y llamó a aquel lugar Masá y Meribá, a causa de la querrela de los hijos de Israel y porque habían tentado al Señor, diciendo: «¿Está el Señor entre nosotros o no?»

► Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 5,1-2.5-8)

Hermanos: Habiendo sido justificados en virtud de la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo, por el cual hemos obtenido además por la fe el acceso a esta gracia, en la cual nos encontramos; y nos gloriamos en la esperanza de la gloria de Dios. Y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones por el Espíritu Santo que se nos ha dado. En efecto, cuando nosotros estábamos aún sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; ciertamente, apenas habrá quien muera por un justo; por una persona buena tal vez se atrevería alguien a morir; pues bien: Dios nos demostró su amor en que, siendo nosotros todavía pecadores, Cristo murió por nosotros.

► Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 4,5-42) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, llegó Jesús a una ciudad de Samaria llamada Sicar, cerca del campo que dio Jacob a su hijo José; allí estaba el pozo de Jacob. Jesús, cansado del camino, estaba allí sentado junto al pozo.

Era hacia la hora sexta. Llega una mujer de Samaria a sacar agua, y Jesús le dice: «Dame de beber». Sus discípulos se habían ido al pueblo a comprar comida. La samaritana le dice: «¿Cómo tú, siendo judío, me pides de beber a mí, que soy samaritana?» (porque los judíos no se tratan con los samaritanos). Jesús le contestó: «Si conocieras el don de Dios y quién es el que te dice "dame de beber", le pedirías tú, y él te daría agua viva». La mujer le dice: «Señor, si no tienes cubo, y el pozo es hondo, ¿de dónde sacas el agua viva?; ¿eres tú más que nuestro padre Jacob, que nos dio este pozo, y de él bebieron él y sus hijos y sus ganados?». Jesús le contestó: «El que bebe de esta agua vuelve a tener sed; pero el que beba del agua que yo le daré nunca más tendrá sed: el agua que yo le daré se convertirá dentro de él en un surtidor de agua que salta hasta la vida eterna». La mujer le dice: «Señor, dame esa agua: así no tendré más sed, ni tendré que venir aquí a sacarla. [...]»

Veo que tú eres un profeta. Nuestros padres dieron culto en este monte, y vosotros decís que el sitio donde se debe dar culto está en Jerusalén». Jesús le dice: «Créeme, mujer: se acerca la hora en que ni en este monte ni en Jerusalén adoréis al Padre. Vosotros adoráis a uno que no conocéis; nosotros adoramos a uno que conocemos, porque la salvación viene de los judíos. Pero se acerca la hora, ya está aquí, en que los verdaderos adoradores adorarán al Padre en espíritu y verdad, porque el Padre desea que lo adoren así. Dios es espíritu, y los que lo adoran deben hacerlo en espíritu y verdad». La mujer le dice: «Sé que va a venir el Mesías, el Cristo; cuando venga, él nos lo dirá todo». Jesús le dice: «Soy yo, el que habla contigo». [...]

En aquel pueblo muchos creyeron en él. [...] Así, cuando llegaron a verlo los samaritanos, le rogaban que se quedara con ellos. Y se quedó allí dos días. Todavía creyeron muchos más por su predicación, y decían a la mujer: «Ya no creemos por lo que tú dices; nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo».